

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 1 năm 2023

Số 639

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hường Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Khai triển bằng cách nào?
- 2) Điển là gì?
- 3) Chứng kiếng Vô Vi có lợi ích gì không?
- 4) Sự thành tâm có hữu ích gì không?
- 5) Việc gì có ích?
- 6) Thương cách nào mới đúng?
- 7) Tiến bộ bằng cách nào mới đúng?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Atlantic city, 14-04-05 1 : 09 AM Hỏi: Khai triển bằng cách nào? Đáp: Thừa khai triển bằng cách thực hành pháp môn. Kệ: Khai triển bằng cách tự thực hành Chuyển hóa thâm sâu vào điện giới Khai triển vô cùng tự tiến tu Thực hành chánh pháp là đường tiến.	2) Atlantic city, 15-04-05 0: 53 AM Hỏi: Điện là gì? Đáp: Thừa điện là thừa tiếp với vũ trụ. Kệ: Bộ đầu hướng thượng tự phát quang Chuyển hóa thâm sâu tự bạc bàn Quy hội tình người chẳng đổi thay Thành tâm tu luyện mọi điều may.
3) San Diego, 16-04-05 4: 46 AM Hỏi: Chứng kiếng Vô Vi có lợi ích gì không? Đáp: Thừa chứng kiếng Vô Vi xác nhận sự thành tâm của gia chủ. Kệ: Quy nguyên thiên giác thật tâm hành Thành tâm cung thỉnh Đấng Bề Trên Tiến hóa thâm sâu đạo với đời Chứng giám tâm tu tự tiến hành.	4) San Diego, 17-04-05 0: 48 am Hỏi: Sự thành tâm có hữu ích gì không? Đáp: Thừa sự thành tâm rất hữu ích. Kệ: Thành tâm tự tu tiến thâm sâu Học hỏi vô cùng sự nhiệm mầu Trí tuệ khai thông về sống động Duyên lành vẫn giữ hành thông suốt.
5) San Diego, 18-04-05 5: 13AM Hỏi: Việc gì có ích? Đáp: Thừa không có việc gì vô ích. Kệ: Phân minh đời đạo chính mình sai Giải tỏa phiền ưu cứu chính mình Trí tuệ phơi bày người trí thức Thành tâm tu luyện tự về ngôi.	6) San Diego, 19-04-05 7: 47 AM Hỏi: Thương cách nào mới đúng? Đáp: Thừa thật sự thương yêu mới đúng. Kệ: Tận tình quý thương mới đúng nhịp Rõ lẽ trời ban chẳng ngõ ngàng Khai triển chính mình tâm tự thức Quy nguyên thanh tịnh chẳng mơ màng.
7) San Diego, 20-04-05 2: 08 AM Hỏi: Tiến bộ bằng cách nào mới đúng? Đáp: Thừa tiến bộ bằng cách dũng chí mới đúng. Kệ: Thực hành tiến tới từ tâm thân Chuyển hóa thâm sâu rất nhiệm mầu Đời đạo song hành không thoái bộ Bình tâm thanh tịnh niệm Nam Mô.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 24

Minh tâm chỉ có nực cười
Đời là giả tạm người người phải theo
Học trong sướng khổ ngặt nghèo
Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền.

Quân bình vững tiến nhiệm mẫu
Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh
Lý kia phân giải chơn tình
Mẹ thương dìu tiến con mình lấy lòng.

Phật Trời chẳng có ở xa
Trong con có sẵn con hòa tiến lên
Mẹ lo chuyển hóa căn nền
Con nên tiến bước đáp đền công ơn.

Người đời mới hiểu đại cương
Chưa minh chi tiết nặng sương đôi hoài
Tu thời chẳng rõ trí tài
Do ai sắp đặt đời mài sửa tâm.

Montreal, ngày 21-6-1980

“Minh tâm chỉ có nực cười”: Chúng ta hiểu rồi, chúng ta chỉ cười.

“Đời là giả tạm người người phải theo”: Ở thế gian họ thi đua với nhau, chạy qua cái cảnh để học bài mà thôi! Vấp phải rồi mới chán ngán, mới thấy cái huyền vi của Thượng Đế đã tạo cho họ có cơ hội để học.

“Học trong sướng khổ ngặt nghèo”: Sướng cũng học, khổ cũng phải học, ngặt nghèo rồi cũng phải qua.

“Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền”: Giải minh rồi tự tiến, không còn theo cảnh vật chất và không bị điều khiển bởi vật chất nữa.

Đạt tới thanh tịnh thì mọi việc sẽ xuất hiện rõ rệt, chẳng còn than vãn, khổ sầu, lo âu nữa. Nếu chúng ta không đạt được thanh tịnh thì làm sao hiểu cái đó là tai hại? Tiền bạc có thể mua được món quà mà cho đó là tai hại? Nhưng mà cái đó nhiều quá sẽ là tai hại, nó sẽ làm cho tâm trí chúng ta lu mờ đi,

không có tiến triển nổi, rồi đâm ra lo âu, không biết tôi ở đâu đến đây, rồi sẽ đi về đâu? Cứ kẹt mãi mãi, khổ tâm, khổ trí. Ở thế gian được thương yêu lẫn nhau, chàng thương nàng, nàng thương chàng rồi cũng khổ, cũng lo âu. Ban đầu thì muốn ghê lắm, nhưng mà đạt rồi, sâu và lo âu mà thôi. Cho nên, đó là bài học để tiến hóa, để thực hiện sự thương yêu, mà thấy rõ thương yêu là đời đời mới có giá trị, thương yêu trong sáng suốt mới có giá trị, thương yêu mà sâu, lo, khổ, cái đó đâu phải thương yêu! Đó là chưa minh và còn phải học nhiều bài nữa.

Khi mà chúng ta tu, chúng ta giữ sáng suốt, thương yêu, thì lúc nào cũng có sự thương yêu trong nội tâm. Không bao giờ chúng ta mất, vắng đi và bị thua lỗ. Không có! Thành ra đâu cần sầu, khổ, lo âu. Nhiều người không hiểu rõ bài học đời đời thương yêu. Phải có sự thương yêu từ đời qua đạo, mượn trạm này tiến tới trạm kia. Trạm kia hóa giải tới trạm nọ, mới đạt tới đích đời đời sáng suốt. Chung quy, chỉ thương yêu sáng suốt, mà người đời đâu có ý lực mạnh như thế đó được. Chỉ có người tu hành gặp mọi sự khó khăn, rồi mới tiến triển, mới có ý lực mạnh. Lúc đó, chúng ta mới thấy rằng sự thương yêu là không có hoang phí. Mà thực hiện được thương yêu đời đời, chúng ta mới thấy rõ con đường đạo sáng suốt.

Người đời, họ chỉ thương yêu tạm trong một thời gian nào, trong cái tạm duyên của họ thôi, rồi họ xa vắng. Cho nên, họ thấy đau khổ. Còn người đạo phải thương yêu đời đời. Chết đi rồi vẫn phải thương yêu, cái hồn phải thương yêu thể xác của nó, hỗ trợ và dẫn cho nó tiến hóa đời đời. Vạn linh hợp nhứt tạo thành cái tiểu thiên địa mà Chủ Nhân Ông không chịu dẫn giải cho nó tiến hóa, làm sao được?

“Quân bình vững tiến nhiệm mẫu”: Thiện ác phân minh là đi tới quân bình, thấy sự nhiệm mẫu của Trời Đất đã ban bố.

“Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh”: Không còn đau khổ nữa. Từ trên xuống dưới, từ dưới đi lên trên, cũng là chơn lý tiến giải mà thôi.

“Lý kia phân giải chơn tình”: Cái lý kia phân giải chơn tình, sự thật không thay đổi.

“Mẹ thương diu tiến con mình lấy lòng”: Tình thương của người mẹ diu tiến, giúp đỡ con, từ khi chúng ta xuống thế gian, không biết đi đứng, rồi biết đi đứng, nhờ ai? Nhờ người mẹ diu tiến, rồi lần lần chúng ta hiểu đời rồi hiểu đạo. Lúc đó, chúng ta mình lấy lòng, mình lấy sự sai lầm của chính mình mà để tự tu, tự tiến. Buông bỏ tất cả sự vọng động, mới đạt được sự quân bình của nội tâm, sáng suốt hành thiền mới đạt được kết quả. Chúng ta tu thiền

trong sự sáng suốt, nhận định rõ ràng. Tôi ngồi đây để làm gì? Tôi ngồi đây để tôi kèm chế mọi sự vọng động và ý thức được sự vọng động là không tiến triển. Cho nên, tôi mới buông bỏ sự vọng động, lúc đó tôi mới đạt tới sự quân bình ở bề trên.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính nhờ quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho con trai của bác Trương Thị Tảo là HỒ HỮU KHẢI sinh tháng 12 năm 1961, mất ngày 1 tháng 1 năm 2023, tại Seattle, USA, hưởng thọ 62 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Gia đình bạn đạo Trương Thị Tảo thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Kính Thông Báo: Kính nhờ quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho Mẹ của bạn đạo Đoàn Phương Châm là: Bà LÊ THỊ PHƯƠNG sinh ngày 8 tháng 12 năm 1930, mất sáng ngày 17 tháng 1 năm 2023 tại thành phố Simi Valley, California, hưởng thọ 93 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Bạn đạo ĐOÀN PHƯƠNG CHÂM cùng gia đình thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Thi Ca của Đức Thầy

Oroville, ngày 7 tháng 11 năm 1997

GIẢI NGHIỆP THÂN

Cuộc đời sống được bao năm
Xác tâm không hiểu khó khăn diễn hoài
Ăn vô đúc kết hằng ngày
Lưu thông tắc nghẽn dịp may tất dần
Đạo đời khó tiến khó phân
Mỗi tầng gián đoạn khó cân tình người
Sống trong dở chết dở cười
Đời là tạm cảnh người người phải theo
Thở than than thở tạo nghèo
Trí tâm không triển đeo theo bạc tiền
Tự mình tức tối tạo phiền
Bệnh căn tái diễn khó yên cõi lòng
Tự mình thức giấc cầu mong
Tự mình trị được giải xong nghiệp trần
Thức hồn tự xét tự phân
Đời là tạm cảnh tâm cần phải tu
Thực hành giải tỏa khờ ngu
Trí tâm là một an du thực hành
Sửa mình tiến hóa thật nhanh
Phân hồn là chánh hướng thanh đạt hòa
Cần khôn vũ trụ chung nhà
Thành tâm học hỏi chan hòa tình thương
Tự mình thức giấc mở đường
Quy y Phật Pháp yêu thương thực hành
Đường tu pháp lý sẵn dành
Tu tâm sửa tánh cạnh tranh chẳng còn
Đường tu sẵn có đường mòn

Thực hành là chánh chẳng còn si mê
Trí tâm khai triển trở về
Cần khôn Thiên Quốc mãi mê thực hành
Chiều sâu nguyên lý đạt thanh
Từ bi rộng mở các ngành đạt thông
Thực hành định luật hóa công
Thiên cơ biến chuyển một lòng tự tu
Vía hồn thanh nhẹ giao du
Bồng lai thắng cảnh tâm tu cảm hòa
Tâm tu phát triển gần xa
Cùng chung dẫn tiến cùng hòa tiến lên
Quy y pháp giới đạo nền
Tự quên loạn động giữ bền bỉ tu
Đời là lệ thuộc tiền xu
Tham lam bực nhọc tạo ngu tạo khờ
Thực hành giải tỏa tâm mờ
Chiều sâu rộng mở bờ vờ chẳng còn
Tự mình thức giấc nỉ non
Tâm tu dứt khoát chẳng còn si mê
Thành tâm tu tiến tự về
Quê xưa Thiên Quốc muôn bề êm xuôi
Tự mình thực hiện rèn trui
Vía hồn thanh nhẹ an vui tiến hành
Quý thương một kiếp hóa sanh
Đến từ không giới hướng thanh trở về
Hồn vui cảm động muôn bề
Chúc anh tu tiến tự về đến nơi.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.09 PHẨM APAYIMHA

87. CHUYỆN ĐIỀM LÀNH DỮ (Tiền Thân Mangala)

Ai thoát điềm lành dữ...,

Câu chuyện này khi ở Trúc Lâm, bậc Đạo Sư đã kể về một vị Bà-la-môn giỏi đoán tướng các loại vãi. Truyền thuyết nói rằng, ở Vương Xá, một vị Bà-la-môn hết sức mê tín, không tin Ba ngôi báu, theo tà kiến nhưng rất giàu có tài sản lớn.

Một hôm, sau khi tắm xong, người Bà-la-môn bảo đem cặp áo lại và được báo cho biết là áo bị con chuột cắn cái cắn. Người ấy suy nghĩ: “Nếu cặp áo bị chuột cắn, trong nhà này sẽ có đại nạn xảy ra. Đây là một điềm xấu, giống như một lời nguyện rửa. Khi áo bị chuột cắn thì không thể cho con trai, con gái, nô tỳ hay các người làm công...được. Ai lấy cặp áo này, đại nạn sẽ đến với tất cả những người xung quanh. Ta hãy quăng nó vào nghĩa địa, chỗ quăng xác chết (không thiêu, không chôn). Nhưng ta không thể giao cho những người nô tỳ làm việc này được. Chúng có thể khởi lòng tham, lấy cặp áo và gặp nạn. Vậy ta hãy trao tận tay cho con trai ta đi vứt áo”.

Người Bà-la-môn gọi con trai và nói rõ sự việc ấy:

- Nay con thân, chớ lấy tay xúc phạm cặp áo này. Hãy lấy gậy mang cặp áo này, quăng nó vào nghĩa địa, rồi tắm cả đầu cho thật sạch và trở về.

Sáng sớm ngày hôm ấy, bậc Đạo Sư nhìn xem ai có thể được Ngài hóa độ, thấy cha con ấy có căn duyên quả Dự lưu. Như người thợ săn thú, Ngài đi theo con đường thú đi và ngồi trước cửa nghĩa địa ấy, phóng ra hào quang sáu sắc

của Đức Phật. Thanh niên Bà-la-môn vâng theo lời cha, mang cặp áo ấy trên đầu một cây gậy, như mang con rắn nhà và đi đến cửa nghĩa địa. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay thanh niên Bà-la-môn làm gì vậy?

- Thưa Tôn giả Gotama, cặp áo này bị con chuột cắn cái cắn, được xem như là lời nguyện rửa, được ví như nọc độc con rắn. Cha tôi sợ rằng nếu giao người khác quăng cặp áo ấy, lòng tham có thể khởi lên và lấy cặp áo, nên mới sai tôi làm việc này. Tôi cầm lấy cặp áo, hứa rằng tôi sẽ quăng và sẽ tắm cả đầu. Tôi đến đây vì việc ấy, thưa Tôn giả Gotama.

- Vậy người hãy quăng đi.

Thanh niên Bà-la-môn liền quăng cặp áo ấy. Bậc Đạo Sư nói:

- Cặp áo này thích hợp với chúng ta.

Rồi Bậc Đạo Sư đến lượm áo ngay trước mặt chàng thanh niên. Nhưng chàng thanh niên ngăn chặn bậc Đạo Sư:

- Tôn giả Gotama chớ lấy, chớ lấy cặp áo giống như lời nguyện rửa này.

Bậc Đạo Sư vẫn cứ lấy cặp áo có điềm xấu ấy và đi về hướng Trúc Lâm.

Chàng thanh niên ấy vội vàng đi thật mau về nhà thưa với cha:

- Thưa cha thân, cặp áo con quăng ở nghĩa địa, nhưng Sa-môn Gotama, dầu con đã ngăn cản, vẫn cứ lấy cặp áo vì cho là chúng thích hợp với Ngài và đã đi đến Trúc Lâm.

Vị Bà-la-môn suy nghĩ: “Cặp áo ấy là điềm xấu, giống như lời nguyện rửa. Nếu dùng nó, Sa-môn Gotama sẽ bị tai hại. Do vậy, chúng ta sẽ bị chỉ trích. Ta sẽ đem cho Sa-môn Gotama nhiều áo khác và bảo Ngài quăng cặp áo ấy đi”.

Vị Bà-la-môn cho đem theo nhiều áo, cùng với con trai đi đến Trúc Lâm. Thấy bậc Đạo Sư, vị ấy đến đứng một bên và thưa:

- Thưa Tôn giả Gotama, có thật chăng Tôn giả đã lấy một cặp áo đã bị vứt ở nghĩa địa?

- Thật vậy, này Bà-la-môn?

- Thưa Tôn giả Gotama, cặp áo ấy sẽ đem lại điềm xấu. Nếu Tôn giả sử dụng nó, Ngài sẽ bị

tai hại và cả tịnh xá cũng bị tai hại. Nếu Tôn giả không có áo mặc hay áo đắp, hãy lấy những áo này và vứt cặp áo kia đi.

Bậc Đạo Sư nói với người Bà-la-môn:

- Này Bà-la-môn, chúng tôi là người xuất gia. Đối với chúng tôi, các mảnh vải bị vứt tại các chỗ như nghĩa địa, giữa đường, trong đống rác, chỗ tắm rửa, vẫn còn có thể dùng được. Nhưng ông đã mê tín điềm lành, dữ ngày nay cũng như thuở trước.

Và theo lời yêu cầu của vị ấy, bậc Đạo sư kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

